

1927 Jun 15 ILO Genève

263 Konvensjon 24 om syketrygd for arbeidere i industri, handel og husarbeid.

Revidert ved konvensjonene om revisjon av sluttbestemmelsene 9. oktober 1946 og 26. juni 1961.

Oversettelse

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse, som av styret i Det internasjonale arbeidsbyrå er blitt sammenkalt i Genève og har trådt sammen til sin 10. sesjon den 25. mai 1927, og

som har besluttet å vedta visse forslag vedrørende syketrygd for arbeidere i industri, handel og husarbeid, en sak som går inn under første punkt på sesjonens dagsorden, og

som har bestemt at disse forslag skal ha form av en internasjonal konvensjon, vedtar i dag, den 15. juni 1927 følgende konvensjon som skal benevnes Syke-trygdkonvensjonen (sysselsatte), 1927, for ratifikasjon av medlemstatene i Den internasjonale arbeidsorganisasjon i samsvar med reglene i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konstitusjon:

Art. 1. Enhver av Den internasjonale arbeidsorganisasjons medlemstater som ratifiserer denne konvensjon, forplikter seg til å opprette en tvungen syketrygd bygget på regler som minst svarer til dem som finnes i denne konvensjon.

Art. 2. 1. Den tvungne syketrygd skal omfatte kroppsarbeidere og andre arbeidere, herunder lærlinger, som er sysselsatt i industri- og handelsforetak, hjemmearbeidere og husarbeidere.

2. Enhver medlemstat skal likevel ha adgang til å gjøre slike unntak i sine nasjonale lover og forskrifter som anses nødvendig når det gjelder:

a) Midlertidig sysselsetting som varer kortere enn et tidsrom som fastsettes i nasjonale lover eller forskrifter, tilfeldig sysselsetting uten tilknytning til arbeidsgiverens næring eller forretning, leilighetsarbeid og biarbeid,

b) arbeidere som har en lønn eller inntekt som overstiger et beløp fastsatt i nasjonale lover eller forskrifter,

c) arbeidere som ikke blir lønnet med penger,

d) arbeidere i hjemmeindustri som har arbeidsvilkår som ikke kan sidestilles med vanlige lønnstageres,

e) arbeidere under eller over aldersgrenser som fastsettes i nasjonale lover eller forskrifter,

f) medlemmer av arbeidsgiverens familie.

3. Det skal videre være adgang til å unnta fra den tvungne syketrygd personer som i tilfelle av sykdom i samsvar med lover eller forskrifter eller ved sær-

ordninger har rett til fordeler som sett under ett minst svarer til dem som er fastsatt i denne konvensjon.

4. Denne konvensjon skal ikke gjelde sjømenn og saltvannsfiskere for hvem bestemmelser om syketrygd vil bli vedtatt ved en senere konferanse.

Art. 3. 1. En trygdet som er blitt arbeidsufør på grunn av unormal fysisk eller psykisk helsetilstand, skal ha rett til sykepenger i minst de første 26 uker av uferhet fra og med den første dag stønad ytes for.

2. Utbetalingen av denne stønad kan gjøres avhengig av at den trygdede først har gjennomgått en kvalifiserende periode, og ved utløpet av denne en ventetid på ikke mer enn tre dager.

3. Sykepenger kan holdes tilbake i følgende tilfelle:

a) Når den trygdede på grunn av den samme sykdom mottar vederlag fra annet hold som han har rett til ifølge lov; dog skal stønad bare holdes tilbake i den utstrekning vederlaget svarer til eller er mindre enn det stønadsbeløp som følger av denne artikkel;

b) Så lenge den trygdede på grunn av sin uferhet ikke får nedsett det normale utbytte av sitt arbeid eller blir understøttet av trygdefond eller offentlige fond, likevel skal sykepenger bare delvis holdes tilbake så lenge den trygdede, selv om han mottar personlig understøtting, har forsørgelsesbyrde;

c) Så lenge den trygdede mens han er syk uten gyldig grunn nekter å etterkomme legens ordre eller de regler som gjelder trygdedes forhold under sykdom, eller frivillig og uten godkjenning unndrar seg trygdeinstitusjonens tilsyn.

4. Sykepenger kan nedsettes eller nektes i tilfelle hvor sykdom er voldt ved at den trygdede forsettlig har vist mislig forhold.

Art. 4. 1. Den trygdede har fra begynnelsen av sin sykdom og minst til utløpet av det tidsrom som er foreskrevet for ytelse av sykepenger, rett til fri behandling av en fullt kvalifisert lege og til riktige og tilstrekkelige medisiner og terapeutiske hjelpemidler.

2. Det kan likevel kreves at den trygdede betaler slik andel av utgiftene til medisinsk hjelp som nasjonale lover eller forskrifter fastsetter.

3. Medisinsk hjelp kan nektes så lenge den trygdede uten gyldig grunn nekter å etterkomme legens ordre eller følge de regler som gjelder for trygdedes opp-

treden under sykdom, eller unnlater å dra nytte av de hjelpemidler trygdeinstitusjonen stiller til rådighet.

Art. 5. Nasjonale lover eller forskrifter kan godkjenne eller foreskrive ytelse av medisinsk hjelp til medlemmer av en trygdet persons familie som hører til hans husstand og som forsørges av ham, og skal fastsette vilkårene for ytelse av slik hjelp.

Art. 6. 1. Syketrygden skal administreres av selvstyrende institusjoner som skal stå under administrativt og finansielt tilsyn av vedkommende offentlige myndighet, og skal ikke bli drevet med tanke på økonomisk vinning. Institusjoner opprettet ved privat tiltak må være spesielt godkjent av vedkommende offentlige myndighet.

2. De trygdede skal delta i styret av de selvstyrte trygdeinstitusjoner på slike vilkår som måtte bli fastsatt ved nasjonale lover eller forskrifter.

3. Syketrygden kan likevel administreres direkte av staten hvor og så lenge som administrasjonen blir gjort vanskelig eller umulig eller uhensiktsmessig på grunn av nasjonale forhold, og særlig ved utilstrekkelig utvikling av arbeidsgivernes og arbeidernes organisasjoner.

Art. 7. 1. De trygdede og deres arbeidsgivere skal delta i finansieringen av syketrygden.

2. Det er adgang til ved nasjonale lover eller forskrifter å treffe bestemmelser om tilskudd fra vedkommende offentlige myndighet.

Art. 8. Denne konvensjon har ingen virkning på de forpliktelser som følger av konvensjonen om sysselsetting av kvinner før og etter nedkomst, vedtatt av Den internasjonale arbeidskonferanse på dens første sesjon.

Art. 9. Den trygdede skal gis rett til anke i tilfelle tvist angående retten til stønad.

Art. 10. 1. Det skal være adgang for stater som omfatter store og meget tynt befolkede områder til ikke å gjøre konvensjonen gjeldende i distrikter hvor opprettelsen av syketrygd i samsvar med denne konvensjon er umulig på grunn av tynn og vidt spredt befolkning og utilstrekkelige samferdselsmidler.

2. Stater som har til hensikt å gjøre bruk av unntaket hjemlet i denne artikkel, skal gi underretning om sin hensikt ved oversendingen av sin formelle ratifikasjon til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå. De skal underrette Det internasjonale arbeidsbyrå om hvilke distrikter de gjør unntaket gjeldende for og angi sine grunner for det.

3. I Europa skal bare Finland ha adgang til å dra nytte av unntaket i denne artikkel.

Art. 11. Den formelle ratifikasjon av denne konvensjon i samsvar med vilkårene i Konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjon, skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Art. 12. 1. Denne konvensjon trer i kraft nitti dager etter den dag da ratifikasjonene fra to av medlemstatene i Den internasjonale arbeidsorganisasjon er blitt registrert av Generaldirektøren.

2. Den skal være bindende bare for de medlemstater hvis ratifikasjoner er registrert i Det internasjonale arbeidsbyrå.

3. Senere trer konvensjonen i kraft for enhver medlemstat nitti dager etter den dag dennes ratifikasjon er blitt registrert av Det internasjonale arbeidsbyrå.

Art. 13. Så snart ratifikasjonene fra to av medlemstatene i Den internasjonale arbeidsorganisasjon er blitt registrert i Det internasjonale arbeidsbyrå, skal Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå underrette alle medlemstatene i Den internasjonale arbeidsorganisasjon om dette. Han skal likeså underrette dem om registreringen av ratifikasjoner som deretter måtte bli oversendt fra andre av organisasjonens medlemstater.

Art. 14. Under forbehold av bestemmelsene i artikkel 12, forplikter enhver medlemstat som ratifiserer denne konvensjon seg til å iverksette bestemmelsene i artiklene 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 og 10 ikke senere enn 1. januar 1929, og å ta de skritt som måtte være nødvendig for å gjøre disse bestemmelser effektive.

Art. 15. Hver medlemstat i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som ratifiserer denne konvensjon, forplikter seg til å gjøre den gjeldende i sine kolonier, besittelser og protektorater i samsvar med reglene i artikkel 35 i Konstitusjonen for Den internasjonale arbeidsorganisasjon.

Art. 16. En medlemstat som har ratifisert denne konvensjon kan si den opp etter utløpet av ti år fra den dag konvensjonen først trer i kraft ved å sende melding til Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering. Slik oppsigelse skal ikke tre i kraft før ett år etter den dato den er registrert ved Det internasjonale arbeidsbyrå.

Art. 17. Når Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå anser det nødvendig, skal Styret fremlegge for Generalkonferansen en rapport om hvordan denne konvensjonen har virket, og skal overveie om det er ønskelig å sette spørsmålet om hel eller delvis revisjon på konferansens dagsorden.

Art. 18. De franske og engelske tekster av denne konvensjon skal begge være autentiske.